

ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ.2543

ศึกษากรณีโทษปรับทางอาญา

PROBLEMS TO THE LOCAL COMPETENT OFFICIAL IN ACCORDANCE WITH THE LAND EXCAVATION AND FILL ACT B.E.2543: A study of criminal fine cases

กฤษฎี รักษาทรัพย์¹

Kritsadee Raksasap

Article History

Received: 30-06-2023; Revised: 17-09-2023; Accepted: 26-09-2023

<https://doi.org/10.14456/issc.2024.31>

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมา ความหมาย แนวความคิด ทฤษฎีหลักการบังคับใช้กฎหมายการขุดดินและถมดิน ปัญหาและอุปสรรคการบังคับใช้มาตรการทางอาญา รวมถึงศึกษาบทความ เอกสารและกฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศไทยและต่างประเทศ เพื่อนำมาวิเคราะห์และหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว

ผลการวิจัยพบว่า

การเปรียบเทียบปรับของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ.2543 กำหนดให้เป็นดุลพินิจเจ้าพนักงานท้องถิ่นทำการเปรียบเทียบปรับ ซึ่งเป็นการให้อำนาจการใช้ดุลพินิจที่กว้างเกินไป ประกอบกับ ไม่มีวิธีการ หลักเกณฑ์กำหนดอัตราค่าปรับไว้ชัดเจนทำให้ผู้บังคับใช้กฎหมายปฏิบัติงานได้โดยยาก นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ในการสอบสวนความผิดของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ปัญหาเรื่องหลักเกณฑ์และอัตราโทษปรับยังไม่เหมาะสม และปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการบังคับใช้กฎหมายอีกด้วย

ข้อเสนอแนะของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เห็นควรยกเลิกและแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ.2543 มาตรา 42 ให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบปรับในเขตกรุงเทพมหานครและในเขตจังหวัดอื่น เพื่อถ่วงดุลพินิจการเปรียบเทียบปรับของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 33 ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสอบสวนและมีฐานะเป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพื่อลดภาระงานของพนักงานสอบสวน เกิดความรวดเร็วเป็นธรรมต่อระบบกระบวนการยุติธรรมและส่งเสริมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : มาตรการทางอาญา; การบังคับใช้กฎหมาย; ขุดดินถมดิน; โทษปรับทางอาญา

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี

Master's degree, Faculty of law, Sripatum University Chonburi Campus

Email: gitarm102@gmail.com *First Author

ABSTRACT

The objective of this research study is to investigate the background, significance, conceptual framework, and main theories related to the enforcement of laws on excavation and soil filling. It also aims to examine the problems and obstacles in the criminal enforcement measures, as well as study relevant articles, documents, and laws pertaining to Thailand and other countries. The ultimate goal is to analyze and find solutions to the issues concerning the powers and responsibilities of local officials in accordance with the aforementioned laws.

This study was found that:

the discretionary power granted to local officials for the comparative criminal fines under the Land Excavation and Land Filling Act B.E.2543 is too broad, resulting in excessive decision-making authority. Moreover, the lack of clear criteria and guidelines for determining penalty rates makes it difficult for law enforcement officers to carry out their duties effectively. Additionally, there are problems related to the investigative powers of local officials and the inappropriate criteria and penalty rates.

Based on this research, it is recommended to repeal and amend Article 42 of the Land Excavation and Land Filling Act B.E.2543. The amendment should establish a committee for comparative penalties in the Bangkok metropolitan area and other provinces, aiming to balance the discretionary power of local officials in imposing penalties. Furthermore, an additional amendment to Article 33 should grant local officials the power to investigate and hold the status of investigating officers in accordance with the criminal procedure code. This would alleviate the workload of investigative officers, expedite the judicial process, and promote a more efficient and fair legal system.

Keywords: Criminal measures; law enforcement; excavation and soil filling; criminal fines.

1. บทนำ

ปัจจุบันมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจและอัตราการขยายตัวของพลเมืองที่ค่อนข้างสูงทำให้มีการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานด้านอสังหาริมทรัพย์เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นการก่อสร้างที่อยู่อาศัยส่วนบุคคลหรือการประกอบธุรกิจพัฒนาอสังหาริมทรัพย์มีความจำเป็นต้องดำเนินการขุดดินหรือถมดินเพื่อเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ในที่ดิน โดยในการขุดดินและถมดินในปัจจุบันได้มีพระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ. 2543 ประกาศใช้บังคับเพื่อควบคุมการขุดดินและถมดินให้ดำเนินการไปอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการเพื่อคุ้มครองทรัพย์สินและความปลอดภัยของประชาชนเป็นสำคัญ ซึ่งกฎหมายฉบับนี้มีความผสมผสานกันระหว่างลักษณะของกฎหมายว่าด้วยการก่อสร้าง (Construction Law) และกฎหมายสิ่งแวดล้อม (Environment Law) และวางบทหลักผู้กำกับดูแลกิจกรรมการขุดดินหรือถมดิน คือ เจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งหมายความถึงผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ ในฐานะผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับเหนือท้องถิ่นนั้น ได้แก่ (1) นายกเทศมนตรี สำหรับในเขตเทศบาล (2) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร (3) นายกเมืองพัทยา สำหรับในเขตเมืองพัทยา (4) นายกองค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล (5) หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายโดย

เฉพาะจัดตั้งขึ้นกำหนดให้เป็นราชการส่วนท้องถิ่น สำหรับในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น และ (6) นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับในเขตท้องที่อื่น นอกจาก (1) ถึง (5)

บทบาทหน้าที่หลักของเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย การรับแจ้งและออกใบแจ้งตามแบบที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด เพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งให้แก่ผู้แจ้งที่ประสงค์จะดำเนินการขุดดินหรือถมดิน ตรวจสอบสถานที่ขุดดินหรือถมดิน กรณีมีผู้ได้รับความเสียหายหรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าอาจได้รับความเสียหายจากการขุดดินหรือถมดิน มีสิทธิร้องขอต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นสั่งให้ผู้ขุดดินหรือถมดินหรือเจ้าของที่ดินหยุดการขุดดินหรือถมดินนั้นได้ หากก่อให้เกิดอันตรายจากการทำงานดังกล่าว และถ้าเจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นว่าความเสียหายได้เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นจากการขุดดินหรือถมดินนั้น ให้มีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือสั่งให้ผู้ขุดดินหรือถมดิน หยุดการขุดดินหรือถมดินหรือจัดการป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นหรือจัดการแก้ไขการขุดดินหรือถมดินนั้นได้ตามที่เห็นสมควร รวมถึงให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบปรับผู้ต้องหาได้ เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบปรับภายในสามสิบวันแล้วให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

แต่อย่างไรก็ตามการนำพระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ. 2543 มาบังคับใช้ แม้มีการกำหนดมาตรการบังคับใช้ไว้ก็ตาม แต่ยังไม่สอดคล้องกับความเสียหายหรือความรุนแรงที่ผู้กระทำผิดได้ก่อขึ้น อีกทั้งอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจเปรียบเทียบปรับและการไม่มีแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน ก่อปัญหาให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพื่อประโยชน์แก่ตนเองหรือผู้อื่น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประวัติ ความเป็นมา ความหมาย แนวความคิด ทฤษฎี หลักการบังคับใช้กฎหมาย และหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการขุดดินและถมดินของประเทศไทยและต่างประเทศ
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการบังคับใช้มาตรการทางอาญา ตามพระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ. 2543
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะและแนวทางที่เหมาะสมในการบังคับใช้มาตรการทางอาญา ตามพระราชบัญญัติการขุดดิน และถมดิน พ.ศ. 2543
4. เพื่อแก้ไขปัญหาอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของกฎหมาย และสามารถบังคับใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

แนวคิดในการกำหนดโทษและความผิดที่มีโทษทางอาญา อาจคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันตามแต่สภาพเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ อย่างไรก็ตามโดยสากลความผิดต่าง ๆ ตามกฎหมายไม่ว่าจะเป็นประเทศใด สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ Mala in se และ Mala prohibita โดยความผิดทั้งสองประเภทมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. Mala in se คือ การกระทำที่เป็นความผิดในตัวของมันเอง ไม่ว่าจะกระทำลงในสถานที่ใด ยุคสมัยใด เวลาใด และโดยผู้กระทำความผิดผู้ใดก็ตาม ซึ่งความผิดประเภทที่เป็น Mala in se มักจะเป็นการกระทำที่เป็นข้อห้ามทางศาสนา หรือทางศีลธรรมหรือเป็นสิ่งที่ไม่พึงปฏิบัติในทางจารีตประเพณีอยู่ด้วย เช่น ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ทำร้ายร่างกาย ลักทรัพย์ หรือฉ้อโกง เป็นต้น

2. Mala Prohibita คือ การกระทำที่กฎหมายกำหนดให้เป็นความผิด ซึ่งอาจจะแตกต่างกันออกไปตามเงื่อนไขต่าง ๆ กล่าวคือ การกระทำหนึ่งอาจเป็นความผิดในประเทศหนึ่งหรือช่วงระยะเวลาหนึ่ง แต่อาจไม่เป็นความผิดในอีกประเทศหรือในระยะเวลาอื่นเช่น

ในช่วงเวลาหนึ่งศตวรรษของประเทศไทยเคยมีคำพิพากษาว่าการกระทำที่เรียกว่าการ “ฮั้วประมูล” เป็นความผิดตามกฎหมาย ต่อมา มีคำพิพากษาศาลฎีกาในอีกสมัยหนึ่งกลับหลักเดิม ว่าการกระทำดังกล่าวเป็นวิถีทางที่พึงกระทำได้ในทางการค้าพาณิชย์ ดังนั้นจึงไม่ ผิดกฎหมายและในปัจจุบันศาลฎีกาก็ได้กลับไปใช้หลักเดิมแต่แรกเริ่มที่ถือว่าการกระทำดังกล่าวเป็นความผิด โดยความผิดประเภท นี้ไม่ใช่ความผิดที่เป็นความชั่วร้ายในตัวเองอย่าง Mala in se แต่เป็นความผิดเพราะกฎหมายห้ามซึ่งเรียกกันว่าเป็น “ความผิดทาง เทคนิค” หรือ Technical Offence

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ความรับผิดในคดีอาญาตามพระราชบัญญัติการขูดดินและถมดิน พ.ศ.2543 นั้น ส่วนใหญ่เป็นความรับผิด จากกระทำที่กฎหมายกำหนดให้เป็นความผิด (Mala Prohibita) เช่น ความผิดฐานทำการขูดดินหรือทำการถมดิน โดยไม่ได้รับแจ้ง จากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 35 หรือกรณีขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกตามสมควรแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา 38 เป็นต้น

ตามกฎหมายไทย มีการกำหนดโทษไว้ในประมวลกฎหมายอาญา 5 ประเภท ได้แก่ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับและ ริบทรัพย์สิน กล่าวโดยเฉพาะกับ “โทษปรับ” ซึ่งถือว่าเป็นโทษทางอาญาอย่างหนึ่ง เป็นการลงโทษต่อทรัพย์สินของผู้กระทำความ ผิดโดยเชื่อว่าเป็นการลงโทษต่อทรัพย์สินของผู้กระทำความผิดโดยเชื่อว่าเป็นการลงโทษตามวัตถุประสงค์เพื่อการป้องปรามหรือการ ช่มชู้ (Deterrence) เพื่อให้ผู้กระทำความผิดมีความเข็ดหลาบ ไม่กระทำความผิดซ้ำอีก เนื่องจากเกิดความกลัวในผลที่ตนจะได้รับจากการ ถูกลงโทษค่าปรับ จึงมีความหมายถึงการลงโทษใด ๆ ที่เกี่ยวกับเงินตรา หรือการชดเชยความเสียหายใด ๆ แก่ผู้เสียหายเป็นเงินตรา ซึ่งในที่นี้หมายความว่าอย่างแคบ ศาสตราจารย์ เกอฮาร์ด กรีบิง (Gerhardt Grebing) ได้กล่าวว่าโทษปรับมีขึ้นเพื่อลดทอนค่าเสียหายที่จะทำร้ายผู้กระทำความผิดเป็นการแก้แค้นทดแทนในสมัยที่การแก้แค้นทดแทนยังแพร่หลายอยู่ ซึ่งจะเห็นได้จากในกฎหมาย อัมบุราปี กฎหมายอียิปต์ หรือกฎหมายกรีกโบราณ ซึ่งการปรับผู้กระทำความผิดในสมัยโบราณนั้น เมื่อได้ทรัพย์สินมาจากค่าปรับจะนำมา แบ่งให้กับผู้เสียหายและแบ่งเข้าห้องพระคลัง

ในปัจจุบันการลงโทษปรับทางอาญานั้นในหลายประเทศได้พัฒนาระบบการลงโทษเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและ สังคมออกมาใช้บังคับในหลายรูปแบบเพื่อให้ได้มาซึ่งรูปแบบการลงโทษปรับที่เหมาะสมกับประเทศของตนมากที่สุด โดยพิจารณาถึง ตัวผู้กระทำความผิด ผู้เสียหาย ตลอดจนผลกระทบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับสังคม ซึ่งการลงโทษปรับในปัจจุบันสามารถแยกออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. การปรับตามจำนวนที่กฎหมายกำหนด (Ordinary Fine) โดยแยกออกเป็นขั้นสูงสุดและขั้นต่ำสุด

การลงโทษปรับตามอัตราขั้นสูงสุดและขั้นต่ำสุดที่กฎหมายแต่ละฉบับกำหนดไว้ เป็นการกำหนดอัตราโทษปรับที่แน่นอน (Fixed Sum) กล่าวคือจะปรับได้ไม่ต่ำกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนดและต้องไม่เกินอัตราที่กฎหมายกำหนด โดยการกำหนดจำนวน ของค่าปรับดังกล่าวเปิดโอกาสให้ศาลได้ใช้ดุลพินิจซึ่งศาลจะต้องกำหนดอัตราโทษปรับดังกล่าวให้ได้สัดส่วนและเหมาะสมกับผู้กระทำความ ผิดแต่ละบุคคล

2. การปรับโดยกำหนดตามวันและรายได้ (Day Fine)

แนวคิดการลงโทษปรับตามวันและรายได้เป็นแนวคิดในการลงโทษปรับที่กำหนดอัตราค่าปรับให้มีความสัมพันธ์กับรายได้ โดยเฉลี่ยในแต่ละวันของผู้กระทำความผิด พิจารณาตัวผู้กระทำความผิดว่ามีฐานะทางเศรษฐกิจที่ร่ำรวย หรือยากจนเพื่อให้การลงโทษ ปรับแก่ผู้กระทำความผิดมีประสิทธิภาพในการยับยั้งมิให้ผู้กระทำความผิดกระทำความผิดอีก มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณา 3 ข้อ คือ

1. รายได้ต่อวันของผู้ที่จะถูกปรับ โดยพิจารณาจากรายได้จริง รายได้เฉลี่ย และรายได้ประมาณการ
2. จำนวนวันที่ศาลเห็นสมควร จะปรับโดยพิจารณาจากความร้ายแรงของความผิด โดยจำนวนวันจะเป็นตัวตั้งเพื่อนำไปคูณกับรายได้ต่อวันของจำเลย
3. จำนวนค่า ปรับ คือ ผลลัพธ์ที่ได้จากการนำจำนวนวันไปคูณกับจำนวนรายได้ต่อวันของจำเลยอันจะเป็นค่าปรับในแต่ละคดีความผิด

3. การปรับตามจำนวนเท่าของผลประโยชน์ที่ได้รับจากการกระทำความผิด

มีเจตนารมณ์ในการคุ้มครองความมั่นคงทางเศรษฐกิจหรือผลประโยชน์ของสาธารณะ เพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างรุนแรง ซึ่งการลงโทษปรับโดยกำหนดตามจำนวนเท่าของผลประโยชน์ที่ได้รับดังกล่าวเป็นการกำหนดอัตราโทษปรับเพื่อบังคับคุ้มครองผลประโยชน์ของมหาชน ให้ผู้กระทำความผิดซึ่งใจระหว่างผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการกระทำความผิดกับการถูกลงโทษจากการชำระค่าปรับในอัตราที่สูง เพื่อยับยั้งและป้องปรามมิให้กระทำความผิด และเป็นการคุ้มครองผลประโยชน์ของส่วนรวม

4. การปรับรวม

เป็นการกำหนดอัตราโทษปรับที่มีบัญญัติไว้เป็นพิเศษเฉพาะ เช่น ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ให้ปรับรวมกันตามราคาของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้เสียภาษีหรือยังมิได้ผ่านศุลกากร ซึ่งจะต้องรวมค่าอากรเข้าด้วย เพื่อบังคับคุ้มครองผลประโยชน์ของรัฐตามเจตนารมณ์ของกฎหมายนั้น ๆ

แนวคิดเกี่ยวกับกฎหมายการขุดดินและถมดินของต่างประเทศ

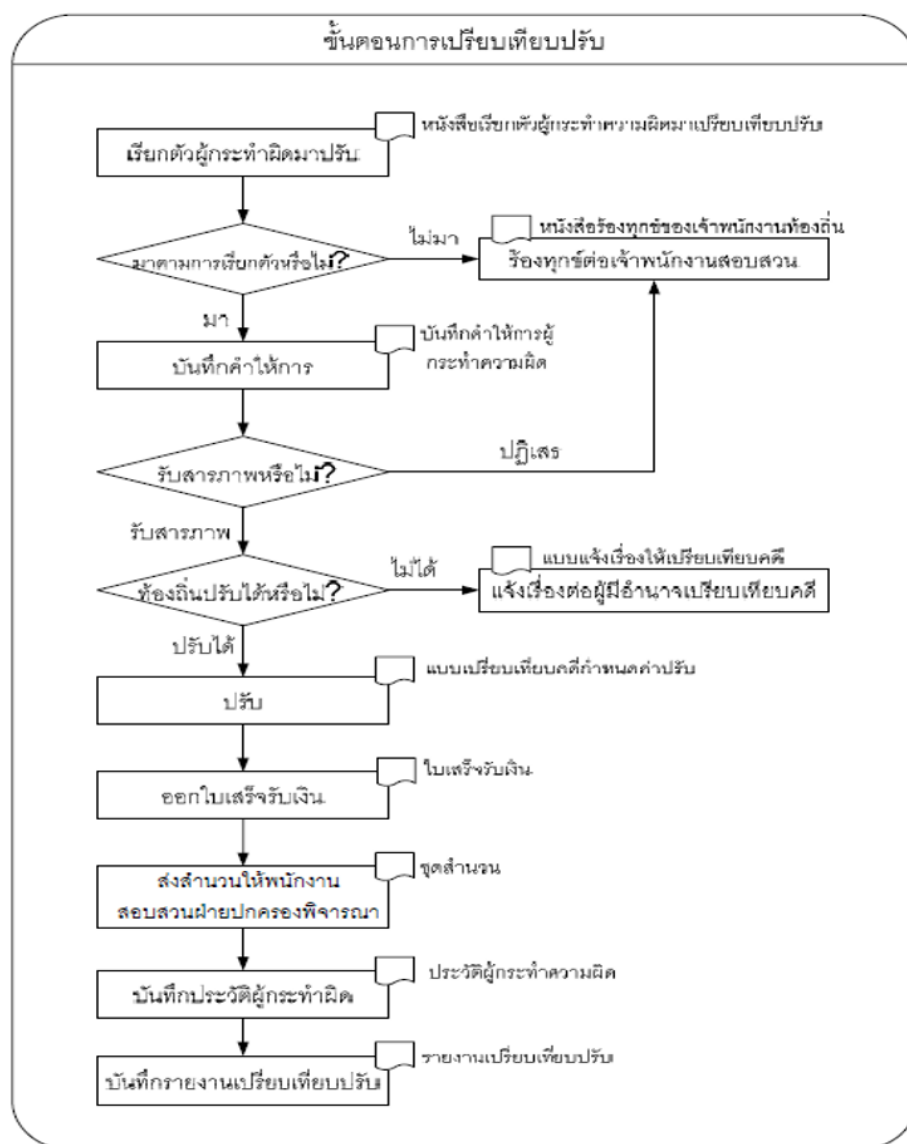
ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งปกครองด้วยระบอบสหพันธรัฐนั้นไม่มีกฎหมายกลางว่าด้วยการขุดดินหรือถมดินของประเทศ แต่สาระสำคัญจะอยู่ในรูปของ Ordinance ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ ซึ่งมีอำนาจทั่วไปในการควบคุมดูแลสิทธิในการใช้ประโยชน์ที่ดินของประชาชนในเขตพื้นที่มีให้กระทบต่อความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สินของผู้อื่น ผ่านระบบอนุญาต(Permit System) ซึ่งท้องถิ่นมีอำนาจและดุลพินิจในการพิจารณาหรือกำหนดมาตรการต่าง ๆ ประกอบการอนุญาตค่อนข้างกว้างขวางมาตรการเพิ่มเติมในวัตถุประสงค์ใกล้เคียงและมีความสืบเนื่องกันจะปรากฏอยู่ในรูปของกฎหมายของมลรัฐ (State Statue, State Code) ในลักษณะของการกำกับดูแลผ่านระบบการแจ้งก่อนดำเนินการก่อนการดำเนินการ (Notification System) ไปยังศูนย์รับแจ้งการขุดดิน เพื่อป้องกันและบรรเทาความเสียหายแก่ทุกบริเวณของมลรัฐในภาพรวมสำหรับเฉพาะกรณีอันเป็นผลสืบเนื่องจากการขุดดินที่ทำให้โครงสร้างสาธารณูปโภคหรือสาธารณูปการที่ติดตั้งไว้ใต้ดินเกิดความเสียหาย โดยเป็นมาตรการที่สอดคล้องกันและต้องกระทำทั้งสองประการหากต้องด้วยเงื่อนไขตามกฎหมายทั้งสองรูปแบบ

สหราชอาณาจักร ประกอบด้วยกฎหมายสองกลุ่มคือ กฎหมายเกี่ยวกับการก่อสร้างทั่วไป และกฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม แต่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกิจกรรมการขุดดินและถมดินโดยตรงคือ Health and safety at work etc. Act 1974 ซึ่งเป็นพระราชบัญญัติที่กฎหมายเนื้อหาของมาตรการขุดดินและถมดินในงานก่อสร้าง โดยกำหนดรายละเอียดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องไว้ใน Construction (Design and Management) Regulation 2015 กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดนิยามของการขุดดินและการก่อสร้างและกำหนดขั้นตอนต่าง ๆ เกี่ยวกับการขุดดินและการก่อสร้างเอาไว้ นอกจากนี้ ยังปรากฏแนวปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานการขุดดินซึ่งเป็นแนวปฏิบัติให้เป็นไปตาม Health and safety at work etc. Act 1974 และ Construction (Design and Management) Regulation 2015 ผ่านลักษณะของคู่มือการขออนุญาตซึ่งง่ายและสะดวกต่อประชาชนในการทำความเข้าใจและปฏิบัติตามกฎหมาย

4. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1

กรอบแนวคิด

5. ระเบียบวิธีวิจัย

ศึกษาแบบวิจัยเอกสาร (Documentary research) โดยค้นคว้าจากตำรา บทความ เอกสารการวิจัย วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ ตำบทยุทธศาสตร์ของประเทศไทย และต่างประเทศ ตลอดจนข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เพื่อศึกษาและหาแนวทางแก้ปัญหาถึงอำนาจหน้าที่และการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย ตามพระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ. 2543

6. ผลการวิจัย

ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ. 2543 พบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโทษปรับที่ไม่เหมาะสมกับความร้ายแรงแห่งการกระทำความผิด หรือสอดคล้องกับกฎหมายฉบับอื่น จึงทำให้ไม่สามารถควบคุมการกระทำความผิดให้อยู่ภายใต้กฎหมาย และไม่บรรลุมาตรการทางอาญา องค์ประกอบของส่วนท้องถิ่นไม่ได้รับการชี้แจงความเสียหาย หรือได้รับการชี้แจงความเสียหายล่าช้าเกินสมควร ซึ่งหากเพิ่มบทกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับหลักประกันความเสียหายอันอาจเกิดขึ้นแก่ทรัพย์สินของราชการ องค์ประกอบของส่วนท้องถิ่นทุกแห่งก็ไม่จำเป็นต้องบังคับใช้กฎหมายอื่นเพื่อเรียกเอาค่าเสียหายอีก สามารถนำหลักประกันนั้นมาชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สินสาธารณะประโยชน์ ให้กลับสู่สภาพเดิมใช้งานได้ตามปกติ และบรรเทาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ต้องส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนในเขตอำนาจดำเนินคดีตามขั้นตอนของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดทั้งที่มีภาระงานจำนวนมากเพื่อดูแลความสงบเรียบร้อยให้แก่ประชาชน ก่อให้เกิดความล่าช้าในการลงโทษผู้กระทำความผิด

ดังจะเห็นได้ว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายมีอำนาจเพียงการเปรียบเทียบปรับผู้ต้องหาในกรณีที่ไม่เกินจำนวนโทษปรับที่กฎหมายให้อำนาจ ซึ่งขั้นตอนการเปรียบเทียบปรับนั้น เป็นขั้นตอนสุดท้ายหลังจากการสอบสวนสืบสวน ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานแห่งการกระทำความผิดมาตั้งแต่ต้น แต่ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการสอบสวนจึงเห็นควรเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ในการสอบสวนของ เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายตามกฎหมายว่าด้วยการขุดดินและถมดิน และแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญารวมถึงการออกระเบียบกระทรวงมหาดไทยในการกำหนดแนวทางปฏิบัติให้มีความสอดคล้องต้องกัน และกำหนดคุณสมบัติเฉพาะของผู้มีอำนาจในการสอบสวนเพื่อให้การสอบสวนสืบสวน มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบตามกฎหมายการขุดดินและถมดิน 2 กรณี

กรณีแรก สืบเนื่องมาจากมาตรการในการควบคุมที่กฎหมายฉบับนี้ใช้ คือ ระบบการจดทะเบียน กล่าวคือ ห้ามผู้ใดกระทำการใดจนกว่าจะได้แจ้งความประสงค์ในการดำเนินการนั้นให้พนักงานเจ้าหน้าที่รับทราบ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการสุ่มตรวจและอาจสั่งระงับการดำเนินการที่ผิดกฎหมายได้โดยเมื่อแจ้งแล้วจะออกใบรับแจ้งให้ไว้เป็นหลักฐาน ไม่มีการตรวจสอบคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้จดทะเบียน ไม่สามารถกำหนดข้อบังคับให้กระทำตามได้แต่อย่างใด เมื่อไม่สามารถใช้หลักวิชาการตามบริบท หรือใช้ดุลพินิจห้ามปรามผู้แสดงความประสงค์ได้ก็อาจเกิดผลกระทบต่อทรัพย์สินหรือสิ่งแวดล้อมได้

กรณีที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจในการปฏิบัติตามกฎหมาย กล่าวคือ ตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัตินี้ กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเข้าไปตรวจสอบสถานที่ที่มีการขุดดินหรือถมดินว่าได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎกระทรวงหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือประกาศหรือไม่ โดยกำหนดเวลาในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในระหว่างเวลาทำการ เมื่อกำหนดเงื่อนไขเฉพาะกรณีการขุดดิน ผู้มีความประสงค์จะขุดดินที่มีเงื่อนไขต่ำกว่าที่กฎหมายกำหนด ก็สามารถดำเนินการได้โดยไม่ต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แต่อย่างใด และยังส่งผลให้พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่มีอำนาจเข้าไปตรวจสอบ ซึ่งแตกต่างจากการถมดินที่กฎหมายได้กำหนดเงื่อนไขที่ต่ำกว่าและสูงกว่าที่จะดำเนินการถมดินได้ พนักงานเจ้าหน้าที่ยังคงมีอำนาจในการเข้าไปตรวจสอบได้

อันเป็นการอุดช่องว่างทางกฎหมายเพื่อจัดให้มีมาตรการป้องกันความเสียหาย ซึ่งการชดเชยนั้น อาจส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม ความอุดมสมบูรณ์ ความปลอดภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนใกล้เคียงด้วย

ปัญหาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบคดีของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 42 แห่งพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบปรับผู้ต้องหาได้ เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันแล้วให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งมีปัญหาเกี่ยวกับดุลยพินิจที่ต้องพิจารณาใน 2 กรณี คือ กรณีแรก ผู้รับผิดชอบในการเปรียบเทียบปรับ เมื่อการเปรียบเทียบปรับสามารถใช้ดุลยพินิจได้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายเป็นบุคคลในพื้นที่ ย่อมใช้ดุลยพินิจไม่สุจริต เนื่องจาก เล็งเห็นประโยชน์ทับซ้อนเกี่ยวกับฐานเสียงสนับสนุนหรือการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในอนาคต การลงโทษตามกฎหมายจึงเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ประชาชนไม่เกรงกลัวที่จะปฏิบัติตามกฎหมาย กรณีที่สอง กระบวนการเปรียบเทียบปรับ ได้กำหนดอัตราโทษให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายดำเนินการได้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับบริบท สภาพแวดล้อมตามประเด็นที่ได้กล่าวมาข้างต้น จึงเห็นควรกำหนดการเปรียบเทียบปรับในรูปแบบคณะกรรมการ โดยมีรายละเอียดการวิเคราะห์ ดังนี้

ประการแรก ปัญหาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบปรับของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ด้วยพระราชบัญญัติการชดเชยและถมดิน พ.ศ.2543 มาตรา 42 ให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย มีอำนาจเปรียบเทียบปรับและเมื่อผู้กระทำความผิดยินยอมเสียค่าปรับในอัตราอย่างสูงแล้ว ส่งผลให้สิทธิหน้าที่อาญาไม่ฟ้องย่อมระงับไป แต่การให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่น ใช้ดุลยพินิจกำหนดอัตราค่าปรับเพียงบุคคลเดียว ไม่สามารถแก้ไขปัญหาการใช้ดุลยพินิจเปรียบเทียบให้เหมาะสมกับความผิดและให้ความเป็นธรรมแก่ผู้กระทำความผิดได้เท่าที่ควร

จากการศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบปรับของประเทศไทยตามกฎหมายฉบับอื่น ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบปรับ ประกอบด้วยบุคคลหลากหลายอาชีพ แต่ละอาชีพย่อมมีความรู้ความชำนาญหรือความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน มีความหลากหลายในการแสดงความคิดเห็นและลงมติ ส่งผลให้มิติที่ผ่านกระบวนการลงความเห็นโดยคณะกรรมการย่อมมีการถ่วงดุลซึ่งกันและกัน อันก่อให้เกิดความเชื่อมั่นและความยุติธรรมในการปฏิบัติหน้าที่เปรียบเทียบปรับ

ดังนั้น เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวจึงควรกำหนดให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบปรับ โดยเป็นไปตามหลักการเปรียบเทียบปรับ และคล้ายคลึงกับกฎหมายอื่นของประเทศไทย เพื่อให้การใช้ดุลยพินิจเปรียบเทียบปรับ มีความเหมาะสมและให้ความเป็นธรรมแก่ผู้กระทำความผิดทุกฝ่าย

ประการที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจในการสอบสวน

ด้วยพระราชบัญญัติการชดเชยและถมดิน พ.ศ.2543 ไม่ได้บัญญัติให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายมีอำนาจสอบสวน หากกรณีผู้กระทำความผิดไม่มาพบเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายตามหนังสือเรียกตัวให้มาเปรียบเทียบปรับ หรือกรณีผู้ต้องหาไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบปรับหรือยินยอมให้เปรียบเทียบปรับแต่ไม่ชำระค่าปรับภายในระยะเวลาที่กำหนด เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย ต้องส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนในเขตอำนาจดำเนินคดีตามขั้นตอนของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

โดยกรุงเทพมหานคร ในฐานะราชการบริหารส่วนท้องถิ่น เป็นหน่วยราชการที่ได้รับการกระจายอำนาจมาจากรัฐบาล ทำหน้าที่บริหารและบริการประชาชนภายในเขตพื้นที่การปกครองภายใต้อำนาจหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด เช่นเดียวกันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่กรุงเทพมหานครสามารถให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้งมีอำนาจในการสอบสวนและมีฐานะเป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในกรณีผู้ต้องหาไม่ยอมตามที่ปรับ หรือเมื่อยอมแล้วไม่ชำระค่าปรับภายในกำหนดเวลา

ดังนั้นเพื่อลดปัญหาความเข้าสู่กระบวนการของพนักงานสอบสวนมากเกินไปโดยไม่จำเป็นและทำให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นได้ด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ให้ผู้บริหารท้องถิ่นแต่งตั้งพนักงานท้องถิ่นของตนมีอำนาจสอบสวนในเขตอำนาจท้องถิ่นนั้นและเป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เช่นเดียวกับกรุงเทพมหานคร เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว

ประการที่สาม ปัญหาเรื่องหลักเกณฑ์และอัตราโทษปรับไม่เหมาะสม

ด้วยพระราชบัญญัติการขูดดินและถมดิน พ.ศ.2543 ในฐานะกฎหมายแม่บท ไม่ได้บัญญัติให้ผู้ประสงค์จะขูดดินหรือถมดิน ต้องการวางหลักประกันความเสียหายไว้เฉพาะ อย่างไรก็ตาม พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 มาตรา 60 วรรคสอง ให้อำนาจเทศบาลในการตราเทศบัญญัติในเขตพื้นที่รับผิดชอบของเทศบาลนั้นได้ แต่หากพิจารณาแล้วจะเห็นว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นไม่ได้ดำเนินการออกเทศบัญญัติที่ระบุอัตราโทษปรับไว้แล้วปรากฏผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการขูดดินและถมดิน จึงต้องบังคับใช้โทษตามกฎหมายทั่วไป กล่าวคือ ต้องอยู่ภายใต้บังคับตามมาตรา 60 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 โดยการกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืนเทศบัญญัติเทศบาล สามารถกำหนดโทษปรับได้ไม่เกินหนึ่งพันบาท

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่า การวางหลักประกันประกอบการแจ้งการขูดดินหรือถมดิน มีไว้เพื่อประกันความเสียหายอันอาจเกิดขึ้นในกรณีที่มีการดำเนินการไม่เป็นไปตามหลักวิชาการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง และมีไว้เพื่อเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้เสียหายในกรณีที่ได้รับ ความเสียหายจากการขูดดินหรือถมดิน ซึ่งหากนำโทษปรับตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 มาใช้บังคับเพียงอย่างเดียวย่อมไม่เหมาะสมและสอดคล้องกับการกระทำความผิดเพราะกฎหมายให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการได้เพียงเท่านี้ ผู้วิจัยจึงเห็นควรเพิ่มเนื้อความเรื่องการวางหลักประกันความเสียหายและบทกำหนดโทษในเรื่องนี้ไว้ในพระราชบัญญัติการขูดดินและถมดิน พ.ศ.2543 เพื่อกำหนดให้เทศบาลทุกแห่งต้องถือปฏิบัติตามกฎหมายแม่บท ไม่จำเป็นต้องออกเทศบัญญัติและประกาศบังคับใช้ในเขตพื้นที่แต่ละเทศบาลนั้นอีก เกิดความชัดเจน และมีแนวทางปฏิบัติเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ประการที่สี่ ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่

1. ก่อนการรับแจ้งดำเนินการกิจกรรมขูดดินหรือถมดิน ระบบการแจ้งตามพระราชบัญญัติการขูดดินและถมดิน พ.ศ.2543 มีผลทำให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีแต่เพียงอำนาจผูกพัน กล่าวคือ หากผู้ประสงค์ดำเนินการกิจกรรมการขูดดินหรือถมดิน ได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบกับยื่นเอกสารข้อมูลตามที่กฎหมายกำหนดครบถ้วนแล้ว เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหน้าที่ต้องออกไปรับแจ้งให้เท่านั้น แม้จะต้องการเอกสารเพิ่มเติมเพื่อป้องกันความเสียหายจากการขูดดินหรือถมดินนั้น โดยเฉพาะกรณีการขูดดินใกล้แหล่งสาธารณูปโภคใต้ดิน เช่น ท่อก๊าซ หรือเสาไฟฟ้าแรงสูง ก็ไม่สามารถกระทำได้ เนื่องจากกฎหมายไม่ได้กำหนดให้ต้องยื่นเอกสารข้อมูลแสดงแผนผังสาธารณูปโภคใต้ดินหรือเอกสารแนวทางการขูดดินหรือถมดินหรือแผนฉุกเฉินเมื่อเกิดเหตุและแผนฟื้นฟูหลังเกิดเหตุ เป็นต้น

2. หลังการรับแจ้งดำเนินการกิจกรรมขูดดินหรือถมดิน ตามพระราชบัญญัติการขูดดินและถมดิน พ.ศ.2543 มาตรา 30 กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเข้าไปตรวจสอบสถานที่ที่มีการขูดดินตามมาตรา 17 หรือการถมดินตามมาตรา 26 ว่าได้ปฏิบัติตามกฎหมายกำหนดหรือไม่ อย่างไรก็ตามพนักงานเจ้าหน้าที่ยังคงมีข้อจำกัดในการเข้าไปตรวจสอบการขูดดิน กล่าวคือ หากการขูดดินไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ที่ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ก็สามารถดำเนินการขูดดินได้โดยไม่ต้องแจ้ง ทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่มีอำนาจเข้าไปตรวจสอบ หากพบว่า การขูดดินจะก่อให้เกิดความเสียหาย เนื่องจากมาตรา 30 ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่เข้าตรวจได้กรณีเฉพาะการขูดดินนั้นอยู่ภายใต้บังคับมาตรา 17 เท่านั้น

7. อภิปรายผล

จากการศึกษาและการวิเคราะห์ถึงปัญหาอำนาจในการบังคับโทษปรับของพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายตามพระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ.2543 การมอบอำนาจการเปรียบเทียบปรับของพนักงานท้องถิ่นดังกล่าวเป็นมาตรการหลักในการทำให้คดีอาญาเล็กน้อยตามมาตรา 37 (4) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งโดยหลักแล้วอำนาจในการตัดสินใจลงโทษเป็นอำนาจของศาลเท่านั้น แต่การใช้อำนาจในการบังคับโทษปรับของพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายเป็นข้อยกเว้นเพื่อประโยชน์ในการลดคดีที่มีลักษณะเล็กน้อยไม่ให้เป็นภาระต่อศาลและอัยการ จึงอาจกล่าวได้กระบวนการเปรียบเทียบปรับมีความสำคัญประการหนึ่ง ซึ่งการใช้ดุลพินิจเปรียบเทียบปรับของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย ไม่มีหลักเกณฑ์ วิธีการ ที่ชัดเจนให้ยึดถือปฏิบัติ หรือขาดหน่วยงานหรือองค์การที่มีบุคคลผู้เชี่ยวชาญร่วมพิจารณาอันเป็นส่วนหนึ่งของการถ่วงดุลอำนาจการใช้ดุลพินิจเพียงฝ่ายเดียว

ดังจะเห็นได้ชัดเจนคือปัญหาพนักงานของรัฐถูกร้องเรียน ฟ้องร้องดำเนินคดีอยู่บ่อยครั้งซึ่งสาเหตุอันอาจเกิดมาจากการใช้ดุลพินิจที่ผิดพลาด โดยเจตนาเพื่อแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบของเจ้าพนักงานท้องถิ่นนั่นเอง แสดงให้เห็นว่ากระบวนการเปรียบเทียบปรับและการบังคับใช้กฎหมายเจ้าพนักงานท้องถิ่น ยังไม่บรรลุความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของกฎหมาย รวมถึงไม่เกิดความเป็นธรรมต่อผู้กระทำความผิดทำให้เสียความยุติธรรมเป็นอย่างยิ่ง จึงเห็นควรแก้ไขพระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ. 2543 ดังนี้

1. เดิมพระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ.2543 มาตรา 42 บัญญัติว่า บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากมาตรา 35 วรรคสอง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบปรับผู้ต้องหาได้ เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันแล้วให้ถือว่าคดีเล็กน้อยตามมาตรา 37 (4) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เห็นควรยกเลิกมาตรา 42 และแก้ไขเพิ่มเติมใหม่ดังนี้

มาตรา 42 ให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบ

(1) ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ผู้แทนกรุงเทพมหานคร ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ และให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรุงเทพมหานครเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการอีกไม่เกินสองคน

(2) ในเขตจังหวัดอื่น ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด อัยการจังหวัด และผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด เป็นกรรมการ และให้โยธาธิการและผังเมืองจังหวัดเป็นเลขานุการ และให้โยธาธิการและผังเมืองจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดเป็นผู้ช่วยเลขานุการอีกไม่เกินสองคน

บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้คณะกรรมการเปรียบเทียบมีอำนาจเปรียบเทียบ

สำหรับความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือเป็นความผิดที่มีโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่ห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ คณะกรรมการเปรียบเทียบอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้ด้วย

การเปรียบเทียบของคณะกรรมการเปรียบเทียบและเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเล็กน้อยตามมาตรา 37 (4) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

2. เดิมพระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ.2543 ไม่ได้บัญญัติให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย มีอำนาจสอบสวนในกรณีปรากฏว่ามีผู้ใดฝ่าฝืนกระทำการขุดดินหรือถมดินไม่เป็นไปตามกฎหมายกำหนดและต้องได้รับโทษ

ปรับ เมื่อออกหนังสือเรียกตัวผู้กระทำผิดมาเปรียบเทียบปรับ ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบหรือยินยอมให้เปรียบเทียบแต่ไม่ชำระค่าปรับภายในระยะเวลาที่กำหนด เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย ต้องส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนในเขตอำนาจดำเนินคดีตามขั้นตอนของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

เห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 33 ดังนี้

มาตรา 33 ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และให้มีอำนาจสอบสวนและมีฐานะเป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 ดังนี้

มาตรา 18 ในจังหวัดอื่นนอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ปลัดอำเภอข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป และมีอำนาจในการสอบสวนตามกฎหมายอื่น มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

สำหรับในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้ข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป และมีอำนาจในการสอบสวนตามกฎหมายอื่น มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในมาตรา 19 มาตรา 20 และมาตรา 21 ความผิดอาญาได้เกิดในเขตอำนาจพนักงานสอบสวนคนใด โดยปกติให้เป็นหน้าที่พนักงานสอบสวนผู้นั้นเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนความผิดนั้น ๆ เพื่อดำเนินคดี เว้นแต่เมื่อมีเหตุจำเป็นหรือเพื่อความสะดวก จึงให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการสอบสวน

ในเขตท้องที่ใดมีพนักงานสอบสวนหลายคน การดำเนินการสอบสวนให้อยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานสอบสวนผู้เป็นหัวหน้าในท้องที่นั้น หรือผู้รักษาการแทน.

3. เดิมพระราชบัญญัติการชดเชยและถมดิน พ.ศ. 2543 ไม่ได้บัญญัติเรื่องการวางหลักประกันความเสียหายไว้เฉพาะ แต่ให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดในเรื่องดังกล่าวขึ้นบังคับใช้ภายในเขตอำนาจของตนได้

เห็นควรออกร่างกฎกระทรวงหลักเกณฑ์การประกันความเสียหายที่เกิดจากการชดเชยและถมดิน พ.ศ. ตามความในมาตรา 6 (5) พระราชบัญญัติการชดเชยและถมดิน พ.ศ.2543 ดังนี้

ร่างกฎกระทรวงหลักเกณฑ์การประกันความเสียหายที่เกิดจากการชดเชยและถมดินพ.ศ.

ข้อ 1 เพื่อเป็นการประกันความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ทรัพย์สินของราชการ อันเนื่องมาจากการชดเชยหรือถมดิน ให้ผู้ชดเชยหรือถมดินซึ่งใช้เส้นทางหรือพื้นที่สาธารณะ ทรัพย์สินที่อยู่ในความรับผิดชอบของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ยื่นคำขอเพื่อวางหลักประกันเป็นเงินสดหรือหลักทรัพย์สินใดตามอัตราและแบบสัญญาประกันที่กำหนดไว้ท้ายกฎกระทรวงนี้

หลักประกันตามวรรคหนึ่งนั้น ให้ถือเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการประกันความชำรุดบกพร่องของสิ่งก่อสร้างถ้ามูลค่าความเสียหายจำนวนมากว่าหลักประกันแล้ว ผู้วางหลักประกันยังคงต้องชดเชยค่าเสียหายในส่วนที่ขาดอยู่นั้น

ข้อ 2 ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าผู้ชดเชยหรือถมดิน อาจจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งก่อสร้างของราชการอันมีมูลค่าความเสียหายสูงกว่าหลักประกันตามข้อ 1 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อให้มีคำสั่งเป็นหนังสือให้หยุดการชดเชยหรือถมดินไว้เป็นการชั่วคราวแล้วให้ผู้ชดเชยหรือถมดิน วางหลักประกันเพิ่มเติมก่อนที่จะให้ดำเนินการต่อไปก็ได้

ในกรณีที่ผู้รับจ้าง ไม่วางหลักประกันเพิ่มเติมตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้รับจ้างหรือเจ้าของที่ดิน หยุดการชดเชยหรือถมดินได้ทันที

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเร่งด่วน ถ้าหากไม่ดำเนินการอาจจะเกิดความเสียหายแก่ทางราชการ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจมีคำสั่งให้ ผู้รับจ้างหรือเจ้าของที่ดิน หยุดการขุดดินหรือถมดิน หรือจัดการป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น หรือจัดการแก้ไขการขุดดินหรือถมดินนั้นตามที่เห็นว่าจำเป็นได้ แล้วรายงานให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบโดยเร็ว ถ้าเจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นชอบด้วยกับคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งเป็นหนังสือภายใน 2 วันทำการนับแต่วันที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้มีคำสั่งผู้รับจ้างหรือเจ้าของที่ดิน ดังกล่าวปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่และให้ถือว่าคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นมาตั้งแต่ต้น

ถ้าเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่มีหนังสือสั่งภายในกำหนดเวลาภายใน 2 วันตามวรรคสาม ให้คำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นอันสิ้นผล

ข้อ 3 เจ้าของที่ดิน จะวางหลักประกันความเสียหายตามข้อ 1 และข้อ 2 แทนผู้รับจ้างก็ได้

กรณีเจ้าของที่ดินจะวางหลักประกันความเสียหายแทนผู้รับจ้างนั้น ให้นำความในข้อ 1 และข้อ 2 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ 4 ให้ผู้รับจ้าง แจ่งเป็นหนังสือให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการตรวจสอบความชำรุดบกพร่องภายใน 5 วันทำการนับแต่วันที่ขุดดินหรือถมดินแล้วเสร็จ

ในกรณีที่มีความชำรุดบกพร่องให้พนักงานเจ้าหน้าที่คำนวณค่าความเสียหายและริบหลักประกันสัญญาตามมูลค่าความเสียหาย และให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องดำเนินการคืนหลักประกันสัญญาตามส่วนที่ได้รับหักมูลค่าความเสียหายไว้แล้วให้ผู้วางหลักประกันภายใน 5 วันทำการนับแต่วันที่ได้รับการอนุมัติจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ในกรณีที่ไม่มีความชำรุดบกพร่อง ให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องดำเนินการคืนหลักประกันสัญญาให้แก่ผู้วางหลักประกันภายใน 5 วันทำการนับแต่วันที่ได้รับการอนุมัติจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ผู้รับจ้าง หรือเจ้าของที่ดิน ผู้วางหลักประกันจะมียื่นคำขอคืนหลักประกันมาพร้อมกับหนังสือที่แจ่งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการตรวจสอบความชำรุดบกพร่องตามวรรคหนึ่งก็ได้

ข้อ 5 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามข้อ 1 และข้อ 2 ต้องระวางปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

อย่างไรก็ตามเพื่อให้การลงโทษปรับมีความยืดหยุ่นและในขณะเดียวกันผู้กระทำความผิดก็เกรงกลัวต่อการกระทำความผิดซ้ำอีก และเพื่อให้กระบวนการเปรียบเทียบปรับเป็นไปตามมาตรฐานเดียวกัน ผู้วิจัยเห็นว่าควรกำหนดให้มีระเบียบว่าด้วยการเปรียบเทียบ โดยกำหนดอัตราค่าปรับในลักษณะขั้นบันได และหากมีการกระทำความผิดซ้ำ ในลักษณะกระทำความผิดแล้วไม่เจตนาหลบหรือผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมชำระค่าปรับก็ให้นำผู้กระทำความผิดส่งดำเนินคดี

ทั้งนี้อัตราและแบบสัญญาประกันที่กำหนดไว้ท้ายกฎกระทรวง ผู้วิจัยไม่ขอทำการศึกษาเนื่องจากเห็นว่าเป็นรายละเอียดเกี่ยวกับการกำหนดจำนวนเงินวางหลักประกัน ซึ่งอยู่นอกเหนือประเด็นสำคัญในการศึกษา

4. เดิมพระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ.2543 มาตรา 17 และมาตรา 26 ไม่ได้กำหนดให้ต้องยื่นเอกสารประกอบการแจ้งขุดดินหรือถมดินบริเวณใกล้เคียงสาธารณูปโภคใต้พื้นดิน อีกทั้งมาตรา 17 ถ้ากรณีการขุดดินมีความลึกจากระดับพื้นดินไม่เกินสามเมตรหรือมีพื้นที่ปากบ่อดินไม่เกินหนึ่งหมื่นตารางเมตร ไม่ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น แม้การขุดดินนั้นจะใกล้แนวเขตที่ดินผู้อื่นก็ตาม ซึ่งหากเปรียบเทียบกับกรณีถมดินตาม 26 แล้ว แม้ไม่เข้าหลักเกณฑ์การถมดินตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น แต่ผู้ประสงค์ถมดินยังต้องจัดให้มีการระบายน้ำเพียงพอ ที่จะไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่เจ้าของที่ดินที่อยู่ข้างเคียงหรือบุคคลอื่น

เห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 6 และมาตรา 17 ดังนี้

มาตรา 6 เพื่อประโยชน์ในการป้องกันการพังทลายของดินหรือสิ่งปลูกสร้างตลอดจนการอื่นที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนด

- (1) บริเวณห้ามขุดดินหรือถมดิน
- (2) ความสัมพันธ์ของความลาดเอียงของบ่อดินหรือเนินดินตามชนิดของดิน ความลึกและขนาดของบ่อดินที่จะขุดดิน ความสูงและพื้นที่ของเนินดินที่จะถมดิน และระยะห่างจากขอบบ่อดินหรือเนินดินถึงเขตที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างของบุคคลอื่น
- (3) วิธีการป้องกันการพังทลายของดินหรือสิ่งปลูกสร้าง
- (4) วิธีการให้ความคุ้มครองและความปลอดภัยแก่คนงานและบุคคลภายนอก
- (5) หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขอื่นในการขุดดินหรือถมดิน
- (6) กำหนดเอกสารประกอบการแจ้งขุดดินหรือถมดิน

มาตรา 17 ผู้ใดประสงค์จะทำการขุดดินโดยมีความลึกจากระดับพื้นดินไม่เกินสามเมตร เมื่อจะขุดดินใกล้แนวเขตที่ดินของผู้อื่นในระยะน้อยกว่าสองเท่าของความลึกของบ่อดินจะต้องจัดการป้องกันการพังทลายของดิน ตามวิธีที่ 'ควรกระทำ'

การขุดดินโดยมีความลึกจากระดับพื้นดินเกินสามเมตรหรือมีพื้นที่ปากบ่อดินเกินหนึ่งหมื่นตารางเมตร หรือมีความลึกหรือพื้นที่ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนด ให้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามแบบที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดโดยยื่นเอกสารแจ้งข้อมูล ดังต่อไปนี้

- (1) แผนผังบริเวณที่ประสงค์จะทำการขุดดิน
- (2) แผนผังแสดงเขตที่ดินและที่ดินบริเวณข้างเคียง
- (3) รายการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 6
- (4) วิธีการขุดดินและการขนดิน
- (5) ระยะเวลาทำการขุดดิน
- (6) ชื่อผู้ควบคุมงานซึ่งจะต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
- (7) ที่ตั้งสำนักงานของผู้แจ้ง
- (8) ภาระผูกพันต่าง ๆ ที่บุคคลอื่นมีส่วนได้เสียเกี่ยวกับที่ดินที่จะทำการขุดดิน
- (9) เอกสารและรายละเอียดอื่น ๆ ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ถ้าผู้แจ้งได้ดำเนินการตามที่ระบุไว้ในวรรคหนึ่งโดยถูกต้องแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกใบรับแจ้งตามแบบที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งให้แก่ผู้นั้นภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รับแจ้ง และให้ผู้แจ้งเริ่มต้นทำการขุดดินตามที่ได้แจ้งไว้ได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบรับแจ้ง

ถ้าการแจ้งเป็นไปโดยไม่ถูกต้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งให้แก้ไขให้ถูกต้องภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีการแจ้งตามวรรคหนึ่ง ถ้าผู้แจ้งไม่แก้ไขให้ถูกต้องภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้แจ้งได้รับแจ้งให้แก้ไขจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งให้การแจ้งตามวรรคหนึ่งเป็นอันสิ้นสุด

ถ้าผู้แจ้งได้แก้ไขให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนดตามวรรคสี่ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกใบรับแจ้งให้แก่ผู้แจ้งภายในสามวัน นับแต่วันที่รับแจ้งที่ถูกต้อง

ผู้ได้รับใบแจ้งต้องเสียค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

8. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ปัญหาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบคดีของเจ้าพนักงานท้องถิ่น อำนาจหน้าที่ในการสอบสวนความผิดของเจ้าพนักงานท้องถิ่น หลักเกณฑ์และอัตราโทษปรับยังไม่เหมาะสมและสอดคล้องกับผลที่เกิดจากการกระทำความผิด และปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ กรมโยธาธิการ และผังเมืองพิจารณาต่อไป

รายการอ้างอิง

- กรมโยธาธิการและผังเมือง. (20 ธันวาคม 2564). *โครงการศึกษา วิเคราะห์ และการแปลกฎหมายว่าด้วยการขุดดินและถมดิน. การศึกษาวิเคราะห์โดยละเอียดกฎหมายว่าด้วยการขุดดินและถมดินของประเทศไทยประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น ประเทศสหราชอาณาจักรและประเทศสหพันธ์รัฐมาเลเซีย*. http://subsites.dpt.go.th/edocument/images/pdf/doc_other/7.pdf
- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย. (2552). *มาตรฐานการเปรียบเทียบปรับ*. http://www.dla.go.th/work_e_book/eb1/std210550/8/8.html
- กานดา ปานดำ. (2557). *การบังคับโทษปรับ : ศึกษากรณีบังคับให้ทำงานแทนค่าปรับ*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์].
- เบญจนาภา จันทวัน. (2565). การกำหนดโทษปรับตามร่างพระราชบัญญัติบริษัทจำกัดคนเดียว พ.ศ. ในการประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาระดับชาติ ครั้งที่ 23 (น.371-381). มหาวิทยาลัยขอนแก่น <https://app.gs.kku.ac.th/gs/th/publicationfile/item/23rd-grc-2022/HMO9/HMO9.pdf>
- ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. (7 มีนาคม 2477). *ราชกิจจานุเบกษา* เล่มที่ 52 หน้า 598.
- ประมวลกฎหมายอาญา. (13 พฤศจิกายน 2477). *ราชกิจจานุเบกษา* เล่มที่ 73 ตอนที่ 95 หน้า 1-15.
- พิณทิรา ทวีปัญญาศ. (2555). *อำนาจในการบังคับโทษปรับและมาตรการทดแทนโทษปรับของพนักงานสอบสวน : ศึกษากรณีตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชานิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- พระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ. 2543. (25 กุมภาพันธ์ 2543). *ราชกิจจานุเบกษา* เล่มที่ 117 ตอนที่ 16 ก หน้า 1-13.
- พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496. (2496). (17 กุมภาพันธ์ 2496). *ราชกิจจานุเบกษา* เล่มที่ 70 ตอนที่ 14 หน้า 222.
- ร้อยตำรวจเอกกริช เพ็ชรสิมาลัย. (2555). *ปัญหาและอุปสรรคการบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 : ศึกษาเฉพาะกรณีความผิดที่มีโทษทางอาญา*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง].
- สิริกาญจน์ รัตนสุวรรณชาติ. (2549). *โทษปรับ : ศึกษากรณีการใช้มาตรการอื่นมาเสริมและแทนการปรับ*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชานิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].